

увѣрявалъ, билъ българинъ нѣкжде отъ Кавалско. Бащата на момичето не билъ съгласенъ за годежа и тѣ избѣгали съ лодка, като мислѣли да излѣзатъ на скеля Кереметли и оттамъ — за Сарж-Шабанъ. Но бурята ги изхвърлила отсамъ границата. Лодката извлѣкли, неповредена и здрава, на брѣга.

Побързахъ къмъ „Бѣло море“ и, когато стигнахъ тамъ, заварихъ войниците, както всѣкога, построени за среща. Но азъ не доизслушахъ до края рапорта на старшия и влѣзохъ вжтре въ поста. Предъ мене стояха тѣ — годеникътъ и годеницата. Съвсемъ не очаквахъ това, което виждахъ. Тя бѣше младо и хубаво момиче, много хубаво дори. Имаше прости, тъмносини дрехи и яркочервена забрадка, която наполовина скриваше коситѣ ѝ, черни до синьо вече. И може би затова кржгло то ѝ лице изглеждаше по-бѣло, очитѣ черни, усмихнати и свѣтли. Имаше нѣщо детско, покорно и добро въ погледа на тия очи. Годеникътъ бѣше възрастень, близо четиридесетъ годишенъ човѣкъ. Казваше се Теодоси, рибаръ. Професията му личеше въ цѣлата негова фигура: високъ, широкоплещестъ, силенъ и здравъ, съ типичнитѣ черти на расата си — орловъ носъ, силно издаденъ подборникъ и тънки мустаци. Носѣше кожена куртка, коженъ каскетъ, килнатъ назадъ, върху челото падаха кждрави, черни коси.